

Деница Минчева

Когато си просто човек...

Когато си просто човек
е толкова страшно да плачеш,
че на душата ти живия плет
някакъв странник прескочил,

че стъпкал лехите със рози
и слънцето скрил във дланта си,
а после си тръгнал без сбогом
и те оставил в скръбта ти.

А щом си останал един,
невзрачно и малко човече
тогава защо ти е плет
и рози защо са ти вече?

Нима е приятно да имаш
градина, в която си сам,
където самотно си дишаш
и си като в капан?

Когато си просто човек,
недей да изграждаш прегради
или всеки отбил се при теб
ще трябва да ги прегази

КРАЙ

© Деница Минчева

Източник: <http://denitsamincheva.blogspot.com/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11877>]